

✦ MAURICE LEBLANC ✦

Arsène Lupin

lupič džentlmen

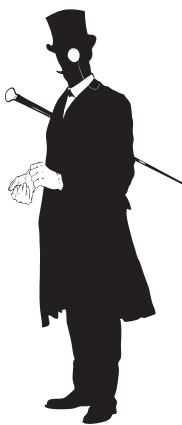

MAURICE LEBLANC

Arsène Lupin

lupič džentlmen

Preložil ŠTEFAN POVCHANIČ

Ilustroval JÁN KURINEC

IKAR

Text Copyright © 2011 by Jean-Claude Gawsewitch Éditeur
Translation © 2023 by Štefan Povchanič
Cover images © 2023 by Juraj Vačko
Illustrations © 2023 by Ján Kurinec
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z francúzskeho originálu Arsène Lupin,
gentleman-cambrioleur (2011)
preložil Štefan Povchanič.
Redigovala Lenka Mondočková.
Obálku navrhol Juraj Vačko.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava
roku 2024 ako svoju 2263. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Juraj Vačko.

ISBN 978-80-551-9599-5

OBSAH

- 5 **Predslov**
- 13 **Ako Arsèna Lupina zatkli**
- 31 **Arsène Lupin vo väzení**
- 55 **Ako Arsène Lupin utiekol z väzenia**
- 83 **Záhadný cestujúci**
- 107 **Kráľovnin náhrdelník**
- 127 **Sherlock Holmes prichádza neskoro**
- 155 **Srdcová sedma**
(Ako som spoznal Arsèna Lupina)
- 199 **Snubný prsteň**
- 225 **Dáma s blond vlasmi I.**
(Číslo žrebu 514, séria 23)
- 249 **Dáma s blond vlasmi II.**
(Príbeh modrého diamantu)
- 273 **Dáma s blond vlasmi III.**
(Herlock Sholmes začína ofenzívu)
- 295 **Dáma s blond vlasmi IV.**
(Už vidím svetielko na konci tunela)
- 319 **Dáma s blond vlasmi V.**
(Únos)
- 345 **Dáma s blond vlasmi VI.**
(Druhé zatknutie Arsèna Lupina)
- 373 **Hry slnka**
- 401 **Znamenie tieňa**

Predslov

ARSÈNE LUPIN

Fenomén francúzskej kultúry v období *Belle Époque*

Maurice Leblanc (1864 - 1941), rodák z Normandie, ktorého priviedla na svet sestra slávneho spisovateľa Gustava Flauberta, začal písať poviedky v duchu dobovej poetiky neskorého realizmu a dominujúceho naturalizmu. Okrem Flauberta spoznal aj ďalšieho normandského rodáka Guy de Maupassanta a pod jeho vplyvom písal svoje prvé romány.

Po príchode do Paríža sa stáva redaktorom denníka *GIL BLAS*, ktorého devízou bolo „*zabaviť okoloidúcich, zapáčiť sa im dnes a zajtra zas*“. Vtipné noticky ešte vtedy málo známeho autora zaujali vydavateľa Pierra Lafitta, ktorý 15. februára 1905 začal vydávať luxusný rodinný mesačník *Je sais tout* (Viem všetko) a každé číslo svojho popularizačno-vedeckého časopisu chcel oživiť románovou prílohou na pokračovanie. Jednou mali byť príbehy Sherlocka Holmesa z pera Arthura Conana Doylea.

Avšak vzhľadom na historickú nevraživosť Francúzov a Angličanov nemohol takpovediac zostať len na jednej strane kánála, ale potreboval aj protipól, slávneho anglického detektíva z francúzskeho brehu, ktorého príbehy mali byť druhou beletrizovanou prílohou mesačníka. Ich napísaním poveril práve Mauricea Leblanca.

Je zaujímavé, že si vydavateľ nevybral už známu postavu slávneho komisára Lecoqa, ktorú vytvoril románopisec Émile Gaboriau len polstoročie predtým a ktorá preslávila jeho detektívne romány v 60. rokoch 19. storočia. Monsieur Lecoq bol modelovým prípadom invenčného detektíva, majstra prestrojenia, ktorý riešil prípady svojou neobyčajnou dedukčnou schopnosťou, na spôsob rytiera Augusta Dupina z trilógie Edgara Allana Poea, ktorý v období Júlovej monarchie riešil justičné záhady v Paríži.

Postava Augusta Dupina zrejme inšpirovala aj Arthura Conana Doylea pri stvorení jeho slávneho detektíva Sherlocka Holmesa. „*Pripomínate mi Poeovho Dupina,*“ vraví mu v jednom príbehu Watson. „*Nemyslel som si, že by takéto postavy mohli existovať aj mimo románových príbehov.*“

Maurice Leblanc si uvedomoval, že musí vytvoriť postavu, ktorá bude schopná súperiť so slávnym anglickým detektívom, no súčasne by mala stelesňovať francúzsky esprit a ducha svojej doby. Francúzsko v tom čase prežívalo dlhé obdobie mieru, ktoré nasledovalo po francúzsko-pruskej vojne v roku 1870 a trvalo do začiatku prvej svetovej vojny v roku 1914. Obdobie, ktoré historici nazvali *la Belle Époque* (Krásne časy).

Jeho hrdina mal byť stelesnením dynamiky tohto obdobia, charakterizovanej nebývalým vedeckým a technickým rozvojom, nástupom elektriny, automobilizmu, fotografie a kinematografie, prvými linkami metra, svetovou výstavou v Paríži v roku 1900, Eifelovou vežou a i., no aj plnými terasami parížskych kaviarní, prvými modelmi Coco Chanel, slávnymi konskými dostihmi v Auteuil či v Longchamp s prekrásnymi klobúkmi prítomných dám...

A ovzduším naplneným radosťou zo života a ľahkovážnym vychutnávaním jeho slastí.

A tak sa v roku 1905 zrodila postava Arsèna Lupina – lupiča džentlmena, ktorú mesačník predstavil vo svojom šiestom čísle pod názvom Ako Arsèna Lupina zatkli (*L'arrestation d'Arsène Lupin*).

Krstné meno Arsène je gréckeho pôvodu (Arsenius, mužný, zdatný) a má dnes vo Francúzsku už skôr nádych staromódnosti. Je zaujímavé, že ho Leblanc charakterizačne použil už v roku 1905, kým vo francúzskych matrikách sa prvýkrát objaví až v roku 1921.

Pri priezvisku Lupin sa objavujú dve možné genézy. Jednou je spomínaný Poeov rytier Auguste Dupin. No Florence, vnučka Mauricea Leblanca, tvrdí, že autor len upravil meno jedného mestského radcu v rodnom Rouene, ktorý sa volal Arsène Lopin. Prikláňame sa k obidvom zdrojom.

Je pozoruhodné, že v prvom príbehu sa lupič džentlmen plaví luxusným parníkom do Ameriky a svoju kariéru začína nie veľmi slávne. Skončí v putách, ktoré mu v newyorskom prístave nasaďdí vrchný inšpektor Ganimard, jedna z neodmysliteľných postáv celého cyklu. A príde aj o svoj lup a lásku krásnej Nelly. Napriek tomu si netradičná postava lupiča svojou elegantnou siluetou, rytierskym správaním a virtuóznymi ťahmi získala značný čitateľský úspech.

No už v druhom príbehu Arsène Lupin vo väzení (*L'arrestation d'Arsène Lupin*) sa ukáže, že Lupinove zatknutie bolo nevyhnutným predpokladom na vylúpenie nedobytného zámku baróna Cahorna. Umenie prestrojenia a líčenia, v ktorom vynikal Gaboriauov Lecoq je v treťom príbehu tohto triptychu Ako Arsène Lupin utiekol z väzenia (*L'Évasion d'Arsène Lupin*) dovedený do takej miery, že inšpektor Ganimard na súde urobí osudovú chybu a nespozná v obžalovanom Arsèna Lupina.

Genialita a neveriteľné kombinácie lupiča džentlmena, okorenené jeho zmyslom pre iróniu a nečakané zvraty, šokujú policajné a súdne orgány, ktoré v obidvoch prípadoch ťahajú za kratší koniec. A Arsène Lupin sa tak namiesto odsúdenia paradoxne stáva predmetom obdivu čoraz širšej čitateľskej obce.

A prispeli k tomu aj Lupinove stretnutia s anglickým detektívom, v príbehoch Sherlock Holmes prichádza neskoro (*Sherlock Holmes arrive trop tard*), Dáma s blond vlasmi (*La Dame blond I.-VI.*) a i., ktoré francúzsky čitateľ prijímal s nadšením a hrdosťou. Čitatelia Arsèna Lupina obdivovali a pri jeho zrážkach s políciou či justíciou mu priam dukovali.

V jemnejšej časti čitateľskej obce autor bodoval najmä príbehmi, v ktorých sa Lupinov dvojité prívrastok lupič džentlmen prikláňal k druhému členu, bez toho, aby povest' lupiča utrpela. Takými boli Kráľovnin náhrdelník (*Le Collier de la Reine*), Snubný prsteň (*L'Anneau nuptial*) a i.

A Maurice Leblanc svoju postavu doslova oživil, keď vstúpil do jeho príbehov, resp. spolu s ním, ako jeho dôverný priateľ a historiograf, niektoré príbehy (Srdcová sedma, Hry slnka, Znamenie tieňa, Snubný prsteň a i.) priamo prežíval. To urobilo z postavy Arsèna Lupina takmer živú, existujúcu osobu.

Táto literárna postava vyplnila v podstate celý tvorivý život Mauricea Leblanca: sedemnást' románov, tridsaťdeväť noviel a poviedok a päť divadelných hier. Nasledovalo takmer dvadsať filmových adaptácií a divadelných inscenácií, neskôr množstvo televíznych inscenácií či adaptácií v on-line priestore. V Japonsku dokonca uviedli bábkovú hru *Lupin*.

Príbehy nepolapiteľného Arsèna Lupina – lupiča džentlmena sú plné nečakaných zvratov, a hoci sú oveľa dynamickejšie než príbehy Sherlocka Holmesa či Hercula Poirota, doteraz neboli

súčasťou našej prekladovej literatúry. Týmto vydaním chceme slovenskému čitateľovi priblížiť postavu, ktorej neuveriteľné dobrodružstvá už viac než jedno storočie pútajú pozornosť čitateľov na celom svete.

Štefan Povchanič, prekladateľ

Ako Arsèna Lupina zatkli

Bola to veľmi zvláštna plavba! A pritom sa tak dobre začala. Pravda, čo sa mňa týka, okolnosti mi ešte nikdy tak nepriali. *La Provence* bol rýchly a komfortný zaoceánsky parník, ktorému veľil ten najprívetivejší človek na svete. A vybraná spoločnosť, ktorá sa tam zišla, splňala všetky moje predstavy. Nadväzovali sa nové vzťahy, o zábavu a rozptýlenie bolo postarané. Všetci mali pocit, že si tu žijeme odlúčení od okolitého sveta, odkázaní sami na seba ako na nejakom pustom ostrove, a to nás navzájom zblížovalo.

No čosi z toho sveta, od ktorého sme sa zdanlivo odpútali, sa na tento malý plávajúci ostrovček predsa len prenieslo a malo sa postupne vyjasňovať na šírom mori.

Keď sme boli asi päťsto míľ od francúzskeho pobrežia a vonku zúrila búrka, bezdrôtovým telegrafom prišla súrna správa. Stálo v nej:

Arsène Lupin – na vašej lodi – prvá trieda – blond vlasy – jazva na pravom predlaktí – cestuje sám – pod menom R...

Presne v tej chvíli sa na temnej oblohe objavil záblesk, zadunel mocný hrom a elektrické spojenie sa prerušilo. Zvyšok depeše sme už nedostali. Z mena, pod ktorým sa mal skrývať Arsène Lupin, sme sa dozvedeli len prvé písmeno.

Ak by išlo o hocijakú inú správu, vôbec nepochybujem, že by ju úzkostlivo držali v tajnosti. No, stávajú sa aj také veci, ktoré, zdá sa, dokážu prelomiť aj ten najprísnejší príkaz mlčanlivosti. A tak sme sa už v ten istý deň – netušiac, ako sa správa mohla rozšíriť – všetci dozvedeli, že chýrny Arsène Lupin sa skrýva medzi nami.

Arsène Lupin! Ten nepolapiteľný lupič, ktorého majstrovské výčiny farbisto vykresľovali všetky noviny už celé mesiace? Tá záhadná postava, s ktorou starý Ganimard, náš najlepší policajný úradník, zvädzal súboj na život a na smrť? Arsène Lupin, ten neskutočný lupič – džentlmen, ktorý operoval iba na zámkoch a v salónoch? A ktorý jednej noci, keď vnikol do sídla baróna Schormanna, odišiel s prázdnyimi rukami, zanechajúc po sebe len vizitku so slovami:

Nemám záujem o falzifikáty. Vrátim sa, keď váš nábytok bude pôvodný.

Ten Arsène Lupin – majster tisícerych prestrojení? Raz bol šofér, inokedy zasa operný tenor, bookmaker či synáček zo zámožnej rodiny. Raz to bol starec, potom zasa dospievajúci mladík, no vystupoval aj ako obchodný cestujúci z Marseille, ruský lekár alebo španielsky toreador.

Tu treba pripomenúť, že Arsène Lupin bol tentoraz nútený pohybovať sa v relatívne obmedzenom priestore zaoceánskeho parníka. Čo to vravím? Išlo vlastne len o časť paluby vyhradenú pre cestujúcich prvej triedy, kde sa ľudia podchvíľou stretávajú, o tú istú jedáleň, ten istý salón či salónik pre fajčiarov. Takže Arsénom Lupinom mohol byť tento pán... alebo tamten... môj sused pri stole... či nebudaj ten, čo so mnou zdieľa kajutu...

„A to s ním máme byť ešte päť nocí a päť dní?“ rozkričala sa

na druhý deň slečna Nelly Underdownová. „Ako to máme vydržať? Dúfam, že ho chytiť čo najskôr.“

Vzápätí sa obrátila ku mne: „Počujte, pán d'Andrézy, vy ste zadobre s kapitánom, neviete o tom niečo?“

Rád by som vedel aspoň niečo, aby som sa slečne Nelly zapáčil. Bolo to jedno z tých nádherných stvorení, ktoré sa všade, kde sa objavia, stávajú ihneď stredobodom pozornosti. Ich krása, rovnako ako ich bohatstvo, sú oslňujúce. A tak okolo seba vždy majú celý dvor oddaných obdivovateľov.

V Paríži ju vychovávala francúzska matka, no tentoraz sa plavila do Chicaga za svojím otcom, nesmierne bohatým Underdownom. Sprevádzala ju jedna z jej priateľiek, lady Jerlandová.

Od prvej chvíle som sa zaradil medzi uchádzačov o jej priazeň. V intímnom ovzduší plavby, ktoré sa na lodi akosi prirýchlo rozhostilo, ma však jej blízky pôvab zakaždým natoľko rozrušil, že keď na mňa uprela veľké čierne oči, nedokázal som len tak ľahkovážne flirtovať. Napriek tomu som cítil, že prijíma moje poklony s určitou priazňou. Znepokojoval ma iba jediný sok, taký celkom pekný mládenec, vždy elegantne oblečený, no veľmi rezervovaný. Chvíľami sa mi zdalo, že slečna Nelly dáva prednosť jeho mlčanlivej povahe pred mojimi priveľmi okatými spôsobmi Parížana.

Vo chvíli, keď sa ku mne obrátila s tou otázkou, bol práve v skupine jej obdivovateľov. Všetci sme sa nachádzali na palube, pohodlne usadení v hojdacích kreslách. Večerná búrka vyjasnila oblohu a bolo veľmi príjemne.

„Neviem nič bližšie, slečna,“ odvetil som. „No, čo keby sme sa do vyšetrovania pustili sami, čo poviete? Tak by to urobil starý Ganimard, úhlavný nepriateľ Arsèna Lupina... Napokon, problém nie je veľmi komplikovaný, keďže máme nejaké údaje, ktoré

nám pri riešení môžu pomôcť. Po prvé, Lupin si dal meno Pán R. Po druhé, Lupin cestuje sám. Po tretie, Lupin má blond vlasy. Čo keby sme nazreli do zoznamu pasažierov prvej triedy a postupne ich vylučovali?“

Mal som ten zoznam vo vrecku. Vybral som ho a prebehol očami.

„Na prvý pohľad tu vidím trinásť osôb, ktorých iniciálky by nás mohli zaujímať. Z tých trinástich, ako môžete vidieť, deväti sú tu so ženami, deťmi a služobníctvom. Zostávajú nám teda štyri samostatné osoby. Markíz de Raverdan...“

„Tajomník na vyslanectve,“ prerušila ma slečna Nelly, „poznám ho.“

„Major Rawson...“

„To je môj strýko,“ ozval sa akýsi hlas.

„Pán Rivolta...“

„Tu!“ skríkol jeden z prítomných. Talian, ktorého tvár sa strácala pod nádhernou čiernou bradou.

Slečna Nelly vybuchla do smiechu.

„Tento pán je na blondína trochu pričierny, nezdá sa vám?“

„Nuž,“ pokračoval som, nezostáva nám nič iné len konštatovať, že podozrivým je posledný na zozname, teda pán Rozaine. Pozná niekto pána Rozaina?“

Nastalo ticho. Slečna Nelly sa však obrátila k mlčanlivému mladému mužovi, ktorý sa na moju zlosť neustále držal v jej blízkosti, a vyzvala ho:

„A vy čo, pán Rozaine, nič nepoviete?“

Oči všetkých prítomných sa obrátili k nemu. Rozaine bol plavovlasý.

V hrudi som zacítil ľahký záchvev. A to ťaživé ticho, ktoré sa rozhostilo, mi napovedalo, že aj ostatným to vyrazilo dych. Bol to

v podstate nezmysel, lebo nič v správaní mladého muža nenasvedčovalo, že by mohol byť podozrivý.

„Prečo nič nevravím?“ opýtal sa. „Jednoducho preto, že pre moje meno a farbu vlasov som si už urobil vlastné vyšetrovanie a došiel som k rovnakému záveru. Nazdávam sa teda, že by ma mali zatknúť.“

Keď to hovoril, vyzeral akosi čudne. Pery tenké ako dve nehybné čiarky sa mu ešte viac zúžili a pobledli. A v očiach mu vystúpili krvavé ryhy žiliek.

Samozrejme, žartoval. No to, ako sa tváril, ako tam tak stál, na nás urobilo silný dojem. Napokon slečna Nelly naivne vyhrkla:

„Vy ale nemáte jazvu na ruke, však?“

„To je pravda,“ odvetil, „to poranenie mi chýba.“

Nervóznym pohybom si vyhrnul rukáv a ukázal ruku. V tej chvíli mi hlavou preblesklo poznanie. So slečnou Nelly sme sa na seba pozreli. Ukázal nám ľavú ruku!

A čo čert nechcel, vo chvíli, keď som sa to už chystal všetkým oznámiť, nepredvídaná udalosť odvieďa našu pozornosť iným smerom. Lady Jerlandová, spoločníčka slečny Nelly, k nám pribehla s veľkým krikom, celá rozrušená. Obklopili sme ju, no dlho jej trvalo, kým bola schopná vykokať prvé slová:

„Mo-mo-je šperky, mo-mo-je perly... všetko vzali!“

Nie, všetko nevzali, ako sme sa potom dozvedeli. Vybrali si len niektoré kúsky. Diamantovú hviezdicu, rubínový privesok, náhrdelníky a náramky. Nevzali tie najväčšie, ale tie najdrahšie, najvzácnejšie drahokamy. Slovom tie, ktoré mali najväčšiu cenu, no zaberali čo najmenej miesta.

Aby to mohli vykonať, bolo treba za bieleho dňa, vo chvíli, keď lady Jerlandová pila svoj čaj a chodba bola plná ľudí, vypáčiť dvere na kajute, nájsť vrecúško ukryté na dne kartónovej krabice na

klobúky, otvoríť ho a ešte si aj povyberať to najlepšie. Len jedno meno sa vo výkrikoch skloňovalo! Len jeden názor panoval medzi pasažiermi, keď sa dozvedeli o lúpeži: Bol to Arsène Lupin!

Bol to vskutku jeho typický rukopis, komplikovaný, záhadný, nepredvídateľný.

A pri večeri sa udialo toto. Naľavo i napravo od Rozaina zostali dve prázdne miesta. A večer sa rozšírila správa, že ho odviekli k veliteľovi lode.

Jeho zatknutie, ktoré nikto nespochybnil, prinieslo všeobecnú úľavu. Všetci si konečne vydýchli. Večer sa už rozohrali rôzne hry a ľudia sa púšťali do tanca. Najmä slečna Nelly prejavovala svoju ohlušujúcu veselosť, ktorá mi napovedala, že ak jej Rozainovo dvo-
renie spočiatku lichotilo, už naň celkom zabudla. Bola taká rozkošná, že som tomu pôvabu načisto podľahol. Okolo polnoci som jej v záplave jasného mesačného svitu vyznal náklonnosť s takým citom, že mu nemohla odolať.

Na druhý deň ráno sme sa však na všeobecné zdesenie dozvedeli, že pritažujúce dôkazy vznesené proti obvinenému neboli dostatočné.

Rozaine bol znova voľný.

Ako syn významného obchodníka z Bordeaux predložil doklady, ktoré boli v úplnom poriadku. Okrem toho, na jeho rukách nebola ani najmenšia stopa po zranení.

„Doklady! Rodné listy!“ vykrikovali Rozainovi neprajníci. „Arsène Lupin vám ich dodá, koľko len budete chcieť! A to zranenie? Nezranili ho, no a čo?“

Niektorí namietali, že v čase krádeže – a to bolo preukázané – sa Rozaine prechádzal po palube. No tí druhí sa vynašili:

„A či taký kalený majster ako Arsène Lupin musí byť pri lúpeži, ktorú zosnoval?“

Tak či onak, okrem všetkých tých postranných úvah, zostával jeden oporný bod, o ktorom ani tí najväčší skeptici nemohli pochybovať. Kto, okrem samotného Rozaina, cestoval sám, mal svetlé vlasy a bol nositeľom mena začínajúceho sa na R? Koho teda telegram označoval, ak nie Rozaina?

A keď niekoľko minút pred obedom Rozaine odvážne zamieril k našej skupine, slečna Nelly a lady Jerlandová sa zdvihli a pobrali sa preč.

Na lodi zavládol strach.

AKO POLAPIŤ NEPOLAPITEĽNÉHO A NEVIDITEĽNÉHO LUPIČA?

O hodinu neskôr ručne písaný obežník koloval z rúk do rúk medzi palubnými zamestnancami, námorníkmi a cestujúcimi všetkých tried. Pán Louis Rozaine ponúkal desaťtisíc frankov tomu, kto odhalí Arsèna Lupina alebo toho, u koho sa nájdu ukradnuté drahokamy.

„Ak mi nikto pri hľadaní toho banditu nepríde na pomoc,“ vyhlásil Rozaine pred kapitánom, „odhalím ho ja sám!“

Rozaine kontra Arsène Lupin, alebo skôr – podľa šíriacich sa rečí – samotný Arsène Lupin kontra Arsène Lupin. Ten súboj bude stáť za to!

Trvalo to celé dva dni. Rozaine blúdil hore-dole, vmiešaval sa medzi personál, vypytoval sa, sliedil a načúval. V noci zazreli jeho tieň blúdiť po chodbách.

Pokiaľ išlo o kapitána lode, ten doslova hýril aktivitou. Dal prekutrať celú loď, odhora až dole, každučký kútik parníka *La Provence*. A pod zámienkou, že ukradnuté veci môžu byť ukryté

na hociktorom mieste, prikázal prehľadať aj všetky kajuty, okrem kajuty vinníka.

„Nakoniec niečo nájdú, však?“ spýtala sa ma slečna Nelly. „Aj keby to bol neviem aký čarodejník, tie diamanty a perly by predsa nemohli len tak, čáry-máry, zmiznúť... To by nedokázal!“

„Ale áno,“ odvetil som, „no vtedy by bolo treba preskúmať futro našich klobúkov či podšívky našich sák... a všetko to, čo máme na sebe.“

A ukázal som jej svoj Kodak 9 x 12, s ktorým som ju neúnavne fotografoval vo všetkých možných postojoch.

„Postačil by obyčajný aparát, o nič väčší, než je tento, a zmestili by sa tam všetky drahokamy lady Jerlandovej, nemyslíte? Treba len predstierať, že robíte zábery a vypálite im rybník.“

Vyšetrovanie vskutku neprinieslo nijaké výsledky. Vlastne áno, jeden, ironický a rozkošný: kapitánovi ukradli hodinky.

Rozzúrený kapitán zdvojnásobil svoj zápal, viackrát vypočul Rozaina a sledoval ho na každom kroku. Na druhý deň sa kapitánove hodinky našli. Boli pohodené medzi tvrdými goliermi veliteľa druhej triedy.

To všetko sa stalo akoby zázrakom a svedčilo o Lupinovom zmysle pre humor.

Arsène Lupin bol dozaista umelcom vo svojom odbore, a keď som pozoroval Rozaina, chmúrneho a zaťatého, a pomyslel na dvojité úlohu, ktorú by mal hrať, nemohol som sa ubrániť obdivu.

Ibaže predminulú noc hliadka začula stonanie na najtmavšom mieste paluby. Keď podišla bližšie, uvidela ležiaceho muža s hlavou zahalenou do hrubej sivej šatky. Zápästia mal zviazané tenkou šnúrou.

Rozviazali ho, zdvihli zo zeme a poskytli mu ošetrovanie.

Tým mužom bol Rozaine.

Prepadli ho, keď bol na jednej zo svojich pátracích potuliek. Zrazili ho na zem a okradli. Na vizitke prišpendlenej k jeho obleku stáli tieto slová:

*Arsène Lupin s vďakou prijíma od pána Rozaina
sľúbených desaťtisíc frankov.*

V skutočnosti bolo v ukradnutej peňaženke dvadsať tisícfrankových bankoviek.

Nešťastníka, samozrejme, mnohí obviňovali z toho, že celý útok proti sebe zaranžoval on sám. Na druhej strane bolo nad slnko jasnejšie, že by sa sám takto nevedel spútať. Navyše, rukopis odkazu na vizitke sa celkom odlišoval od rukopisu pána Rozaina. Práve naopak, bol na nerozoznanie od rukopisu Arsèna Lupina, tak ako ho zverejnili jedny staré noviny, ktoré sa našli na palube. Takže Rozaine nebol Arsèn Lupin.

Prítomnosť Arsèna Lupina na lodi sa však týmto strach naháňajúcim činom len utvrdila. Všetci žili v obavách. Nikto sa už neodvážil zostať sám v kajute, tobôž vybrať sa sám na odlahlé miesta lode.

Ľudia sa z opatrnosti zoskupovali, vytvárali hlúčky spoľahlivých známych. No ešte aj tam akási pudová nedôvera rozdeľovala aj tých najintímnejších priateľov.

Bolo to tým, že nebezpečenstvo už nehrozilo od jedného konkrétneho človeka, ktorý bol navyše strážený, a tým menej nebezpečný. Arsènom Lupinom teraz mohol byť... ktokoľvek.

Fantázia pasažierov, vydráždená do krajnosti, mu pripisovala nadprirodzenú a neobmedzenú moc. Predpokladalo sa, že je schopný tých najnečakanejších prestrojení, že môže byť raz úctyhodný major Rawson, inokedy noblesný markíz de Raverdan,

ba dokonca, keďže sa už upustilo od iniciálok, tá či oná známa osoba, ktorá má manželku, deti a služobníctvo.

To, že prvé bezdrôtové depeše nepriniesli nijaké nové správy – v každom prípade nám kapitán nič nepovedal –, nás nijako neuspokojilo.

A tak sa nám aj posledný deň plavby zdal nekonečný.

Všetci čakali, že sa čosi zlé ešte stane. Tentoraz to nemala byť lúpež ani napadnutie, mal to byť zločin, dokonca zločin vraždy. Ľudia si nepripúšťali, že by Arsènovi Lupinovi stačili takéto dva bezvýznamné prečiny. Pri neschopnosti velenia si ako neobmedzený pán lode mohol dovoliť všetko. Patrili mu naše majetky i naše životy.

Pre mňa, priznávam, to boli lúbezné chvíle, ktoré mi priniesli absolútnu dôveru slečny Nelly. Pod vplyvom všetkých tých hrôzostrašných udalostí pri mne spontánne hľadala ochranu, istotu, ktorú som jej s radosťou poskytoval.

V podstate som bol Arsènovi Lupinovi vďačný. Nebol to vari on, kto nás zblížil? Či nie jeho zásluhou som sa mohol oddávať tým najkrajším snom? Snom o láske, ale aj snom menej rojčivým, to priznávam.

Išlo o môj pôvod. Moji rodičia pochádzali zo starého šľachtického rodu z kraja Poitou, no ich rodinný erb už dosť vybledol. A zdalo sa mi, že urodzený muž by mal pomýšľať na to, ako mu prinavrátiť zašlý lesk.

Cítil som, že moje snenie nebolo slečne Nelly proti vôli. Jej usmievavé oči mi dovoľovali snívať. Sladkosť jej hlasu mi navrávala, že môžem dúfať.

A do poslednej chvíle, opretí o zábradlie, sme zostali spolu, jeden pri druhom, zatiaľ čo lúnia americkej pevniny nám prichádzala v ústrety.

TAK KTO VLASTNE JE TEN CHÝRNY ARSÈNE LUPIN?

Prehliadky boli prerušené. Čakalo sa. Od prvej triedy po podpalubie, ktoré sa hemžilo emigrantmi, všetci čakali na vrcholný okamih, keď sa konečne objasní tá neriešiteľná záhada. Kto vlastne je tým chýrnym Arsènom Lupinom? Pod akým menom, pod akou maskou sa skrýva?

A ten vrcholný okamih teraz nadišiel. Aj keby som mal žiť sto rokov, len tak ľahko sa mi nevytratí z pamäti. Budem si pamätať všetko do poslednej bodky.

„Aká ste bledá, slečna Nelly,“ prihovoril som sa svojej spoločníčke, ktorá sa mi opierala o rameno a vyzerala, že každú chvíľu odpadne.

„A vy?“ odvetila. „Božemôj, celý ste zmenený.“

Pristavili mostík. No skôr než sme naň mohli vstúpiť, sa na palubu vyhrnuli colníci, muži v uniformách a ktovie kto ešte.

Slečna Nelly zajachtala:

„Nečudovala by som sa, keby sa ukázalo, že Arsène Lupin unikol z lode počas plavby.“

Zrazu ma striaslo. Spýtavo sa na mňa pozrela.

„Vidíte toho malého postaršieho muža, ktorý stojí tam dole, na konci mostíka?“

„Ten s dáždnikom, v olivovozelenom plášti?“

„Áno. To je Ganimard.“

„Ganimard?“

„Veru tak, ten slávny policajný inšpektor, čo odprisahal, že vlastnou rukou zatkne Arsèna Lupina. Ach, teraz už chápem, prečo sme nemali nijaké správy z druhého brehu! Ganimard nás tam čakal a on nemá rád, keď sa mu iní miešajú do prípadov.“

„Takže Arsène Lupin už zrejme vie, že ho teraz zatknú?“

„Ktovie? Ganimard ho, zdá sa, videl vždy len naličeného a v prestrojení. Jedine, že by už poznal jeho falošné meno...“

„Ach, keby som tak mohla byť pri jeho zatknutí!“ vyhrkla slečna Nelly s trochu krutou ženskou zvedavosťou.

„Vyčkajme. Arsène Lupin si už dozaista všimol prítomnosť svojho nepriateľa. Zrejme pôjde medzi poslednými, keď už bude zrak starého pána unavený.“

Pasažieri začali zostupovať. Ganimard, opretý o dáždnik, sa tváril nezúčastnene.

Zdalo sa, že húfu, ktorý sa predieral medzi dvoma zábradliami mostíka, nevenuje bohvieakú pozornosť. Všimol som si, že jeden z palubných dôstojníkov, ktorý stál za ním, mu z času na čas niečo zašepkal.

Markíz de Raverdan, major Rawson, Talian Rivolta dôstojne zostupovali, potom ďalší a ďalší... A potom som zbadal Rozaina, ktorý sa blížil ku Ganimardovi.

Chudák Rozaine! Nezdalo sa, že by sa už vzchopil z tých hrozných udalostí.

„Možno je to predsa len on,“ zašepkala mi slečna Nelly. „Čo myslíte?“

„Myslím, že by bolo veľmi zaujímavé mať na jednej fotografii Rozaina s Ganimardom. Vezmite mi na chvíľu aparát, mám priveľa vecí.“

Podal som jej ho, na fotku však bolo neskoro. Rozaine už prechádzal popri Ganimardovi. Dôstojník sa mu nahol k uchu, no Ganimard len pokrčil plecami a nechal Rozaina prejsť.

Božemôj, tak kto je vlastne Arsène Lupin?

Zostávala už len necelá dvadsiatka ľudí. Obrátil som sa k slečne Nelly:

„Už nemôžeme dlhšie čakať.“

Pustila sa dole mostíkom a ja za ňou. No neurobili sme ani desať krokov, keď nám Ganimard zastúpil cestu.

„Čo to má byť?“ skríkol som.

Chvíľu sa na mňa uprene pozeral a potom mi chrstol rovno do očí:

„Vy ste Arsène Lupin, však?“

Rozosmial som sa: „To nie, nie! Som obyčajný Bernard d'Andrézy.“

„Bernard d'Andrézy zomrel pred tromi rokmi v Macedónsku. To, ako ste si zadovážili jeho papiere, vám rád vysvetlím.“

„Vy ste sa zbláznil! Arsène Lupin sa predsa narodil pod menom, ktoré sa začína na R.“

„To je ďalší z vašich trikov, ktorým ste tých tam hore na lodi naviedli na falošnú stopu. Och, vy ste riadny fiškus, môj milý! Tentoraz sa však vaša šťastena trochu zvrtila. No tak, Lupin, ukážte sa ako hráč, ktorý vie prehrávať!“

Na sekundu som zaváhal. A vtom mi Ganimard krátkym švihom udrel po pravom predlaktí.

Vykrikol som od bolesti. Zasiahol ešte nezjazvenú ranu, ktorú spomínali v telegrame.

Nuž, neostávalo mi nič iné, len sa podrobiť. Pozrel som sa na slečnu Nelly. Počúvala nás, bledá ako mŕtvola, a nohy sa jej podlamovali.

Pohľady sa nám stretli. Vzápätí sa zohla ku Kodaku, ktorý som jej zveril. Mal som dojem, takmer istotu, že ten náhly pohyb naznačoval, že už všetko pochopila. Áno, bolo to tam, medzi tými tenkými doštičkami z čierneho šagrénu, v dutine toho malého predmetu, ktorý som pre istotu zveril do jej rúk, skôr než by ma bol Ganimard zatkol. Práve tam som ukryl dvadsaťtisíc Rozainových frankov i perly a diamanty lady Jerlandovej.

Prisahám, že v tom slávnostnom okamihu, keď ma Ganimard a dvaja z jeho poskokov zatýkali, mi bolo všetko jedno. To, že sa mi zrútil život, to, že ma zatýkali či nepriateľské postoje ľudí okolo mňa, všetko. Okrem jednej veci. Ako sa rozhodne slečna Nelly naložiť s tým, čo som jej zveril.

Nepochyboval som o tom, že keby to získali, mali by v rukách materiálny a rozhodujúci dôkaz proti mne. Išlo len o to, či sa im tento dôkaz slečna Nelly rozhodne poskytnúť.

Zradí ma? Zatratí ma? Bude konať ako nepriateľ, ktorý neodpúšťa, alebo ako žena so spomienkami na mňa, ktoré oslabia jej opovrhnutie trochu zhovievavosti, troškou mimovoľnej sympatie?

Keď ma obchádzala, celkom potichu som ju pozdravil. Nepovedala ani slovo. Zamiešala sa medzi ostatných pasažierov a zamierila k lávke s mojím Kodakom v ruke.

Zrejme sa teraz pred ľuďmi neodváži, pomyslel som si. Možno zajtra alebo pozajtra mi ho dá.

No keď prišla do polovice lávky, zrazu akoby stratila rovnováhu a Kodak jej člupol do vody medzi nábrežným múrom a loďou.

Potom som už len videl, ako sa vzdáľuje. Jej pekná silueta sa strácala v dave, na chvíľu som ju ešte zazrel, kým mi nadobro nezmizla.

Chvíľu som takto nehybne stál, naplnený smútkom, ale aj akýmsi nežným dojatím. Potom som si vzdychol a na veľké Ganimardovo prekvapenie som vyhlásil:

„Predsa je len škoda, že nie som poriadny človek...“

